

Comemorarea primirii manei (Exodul 16:31-36)

Autorul biblic inserează aici câteva note editoriale referitoare la primirea manei pe tot parcursul călătoriei prin pustiu. Mai întâi el descrie încă o dată natura manei. Urmează explicația referitoare la timpul cât poporul a consumat mană în pustiu. În fine, Moise afirmă că mana este un simbol care amintește de bunătatea manifestată de Dumnezeu față de Israel în pustiu.

16:31. Casa lui Israel a numit hrana aceasta mană . Ea seamăna cu bobul de coriandru; era albă și avea un gust de turtă cu miere.

Această secțiune editorială începe prin reluarea materialului anterior din capitolul 16 pe care îl completează cu informații suplimentare. În primul rând, se menționează că mana a primit un nume, lucru relatat mai devreme în versetele 14-16. Diferența principală este însă că acum evreii sunt numiți "**casa lui Israel**". Acest titlu apare pentru prima dată în Biblie aici. El nu este folosit însă fără inspirație: ideea de casă ca grup de oameni nu este nouă în Exodul (vezi 2:1). În plus, această denumire este uzuală în Tora (Exodul 40:38; Leviticul 10:6; 17:3, 8, 10; Numeri 20:29). Astfel că traducerea "copiii lui Israel" din Septuaginta este greșită.

În al doilea rând, versetul dă o altă descriere manei (vezi versetul 14). Această descriere este în conformitate cu relatarea din Numeri 11:7-8, doar că aici se dau mai multe detalii.

16:32. Moise a zis: Iată ce a poruncit Domnul: Să se păstreze un omer plin cu mană pentru urmașii voștri, ca să vadă și ei pâinea pe care v-am dat-o s-o mâncați în pustie, după ce v-am scos din țara Egiptului.

Domnul le poruncește evreilor să păstreze un omer de mană mărimea unei rații zilnice - pentru a o arăta generațiilor viitoare. Acest gest are un scop didactic. El trebuie să amintească de ajutorul acordat de Dumnezeu lui Israel în vremurile când aceștia erau în dificultate. Coats face următoarea remarcă: "Mana are aici rolul de simbol al unei relații pozitive dintre Dumnezeu și poporul Său în timpul perioadei petrecute în pustiu".⁴⁰

Verbul "a mânca" este un causal Hiphil, el primind astfel un sens activ acela de "a hrăni" pe cineva cu ceva.

La început, porunca Domnului nu folosește nici un verb; textul masoretic spune de fapt: "**plinătatea unui omer**". Lipsa verbului i-a determinat pe traducătorii Septuagintei și a Targumului să considere substantivul "plinătate" un imperativ: "Umpleți!" Această interpretare clarifică sensul pasajului.

16:33. Și Moise a zis lui Aaron: "Ia un vas, pune în el un omer plin cu mană și așază-l înaintea Domnului, ca să fie păstrat pentru urmașii voștri."

Versetul începe cu porunca (forma de imperativ) "**Ia un vas**". De obicei, în ebraică, substantivele comune sunt nemarcate, dar ocazional, anumite substantive comune pot fi însoțite de adjectivul "un"⁴¹ (pentru alte exemple, vezi Judecători 9:53; 13:2; 1 Samuel 1:1; 7:9, 12).

Aceasta este singura apariție a cuvântului ebraic tradus prin "vas". Septuaginta îl traduce prin "potir". Acest cuvânt ar putea fi înrudit cu un termen aramaic care înseamnă "coș". În orice caz, el reprezintă un fel de receptacol.

Porunca lui Moise nu datează din vremea când a fost dată mana pentru prima dată. Expresia "**așază-l înaintea Domnului**" presupune

existența unei preoții și funcționarea unui sanctuar lucru confirmat de versetul următor. Aceste condiții nu existau înainte de primirea legii la Muntele Sinai.

Repetarea expresiei "**ca să fie păstrat pentru urmașii voștri**" din versetul 32 are rolul de accentuare. Ea scoate în evidență scopul ritualului: de a arăta generațiilor viitoare ale lui Israel modul în care Dumnezeu a purtat de grijă poporului Său.

16:34. După porunca dată de Domnul lui Moise, Aaron l-a pus înaintea chivotului mărturiei, ca să fie păstrat.

Moise îi poruncește acum fratelui său (viitorul mare preot) să pună vasul cu mană înaintea "**chivotului mărturiei**". Această expresie este adeseori folosită în Tora cu referire la cortul în care se găsea chivotul mărturiei (vezi Exodul 38:21; Numeri 1:50, 53; 10:11). Această referire la cort este în general acceptată ca fiind anacronică, deoarece nici cortul, nici chivotul nu fuseseră construite încă. Comentatorii vechi consideră că acest verset este fie prevestitor, fie profetic.⁴² În realitate, Moise a introdus aceste cuvinte atunci când a scris cartea Exodul, pentru a arăta că israeliții au împlinit porunca pe care Dumnezeu le-a dat-o atunci când le-a oferit mana.

Este a treia oară când apare infinitivul ebraic "**a păstra**", cele trei apariții având loc în trei versete consecutive. Acest procedeu are rolul de a accentua păstrarea manei ca instrument didactic pentru urmașii lui Israel.

16:35. Copiii lui Israel au mâncat mană patruzeci de ani, până la sosirea lor într-o țară locuită; au mâncat mană până la sosirea lor la hotarele țării Canaanului.

Această notă a autorului îl transportă pe cititor și mai departe în viitor, până în vremea când Israel nu mai primește mană. Iosua 5:12

definește acest moment: "Mana a încetat a doua zi de Paști, când au mâncat din grâul țării. Copiii lui Israel n-au mai avut mană, ci au mâncat din roadele țării Canaanului în anul acela".

Perioada de patruzeci de ani petrecuți în pustiu este istorică, dar probabil și simbolică. De multe ori, numeralul "patruzeci" semnifică o perioadă de probleme și încercări (vezi Geneza 7:12; 1 Samuel 17:16; Matei 4:2). Unul din conceptele care stau în centrul pribegiei prin pustiu și a primirii manei este acela al punerii la încercare, al testării lui Israel (vezi 16:4).

16:36. Omerul este a zecea parte dintr-o efa.

Vezi comentariul asupra versetului 16:16.

Aplicație

Această secțiune scoate în evidență purtarea de grijă măreață și continuă pe care Dumnezeu a arătat-o casei lui Israel. Ea nu este o purtare de grijă singulară, ci "un festin continuu", ca să-l citez pe Matthew Henry. Mana a căzut din cer timp de patruzeci de ani, lucru care demonstrează, în cuvintele lui Henry, "cât de constantă este purtarea de grijă divină". Și mana nu a încetat, chiar în ciuda nerecunoștinței poporului. Deși Israel a păcătuit prin cârtire și revoltă, "bogăția specială a lui Dumnezeu", cum o numește Calvin, a venit în fiecare zi și în fiecare an. De aceea, un vas memorial cu mană trebuia așezat în cort; el era acolo ca mărturie pentru ampoarea, caracterul glorios și fără plată al acestei minuni.

Biserica ar trebui să fie nespuse de încurajată prin aceste evenimente. După cum comentează apostolul Pavel, aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor (1 Corinteni 10:11). Trebuie să ne amintim și să credem mereu că Dumnezeu poartă

de grijă bisericii Sale, oferindu-i mult belșug! Și, de aceea, trebuie să ne încredem în El în orice vreme și în orice împrejurare.